

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέροις γλώσσαις». (Πράξεων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή - Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 30 No 4

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 334

Ἀπρίλιος / April 2008

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΕΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περι-
πόθητα,

«Ἰδοὺ, ὁ χειμὼν παρήλθεν»!, «ἀνέτειλε τὸ ἔαρ»
τῆς σωτηρίας, «τὰ ἄνθη ὤφθη ἐν τῇ γῇ, φωνὴ τῆς
τρυγόνος ἠκούσθη, ...αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσιν, ἔδωκαν
ὄσμην». Πάσχα ἱερόν, ἅγιον, μέγα ἀνέτειλε καὶ
θάλλει, φωτίζει καὶ λαμπρύνει τὸν κόσμον. «Νῦν
πάντα πεπλήρωται φῶτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ
καταχθόνια»:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ὁ Θεός, ὁ Ἀπαθής, ὁ Ἀθάνατος, ὁ ὠραῖος
Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ
Πρωτότοκος Ἀδελφός καὶ Φίλος Ἰησοῦς Χριστός,
«ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας», τὴν
τρίτην ἡμέραν ἀφ' οὗ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ
ἐξεφώνησε τὸ «Τετέλεσται!». Ὁ «ἄδης κάτωθεν
ἐπικράνθη συναντήσας» Αὐτόν, διότι ὄχι μόνον
κατήργησε τὸ κράτος του καὶ ἐκένωσε θεοπρεπῶς
τὰ σκοτεινὰ ταμεῖα του, χαρίζων ζωὴν εἰς τοὺς
τότε εὐρισκομένους εἰς τὰ μνήματα, ἀλλὰ καὶ διότι
χαρίζει ζωὴν ἀτέρμονα καὶ βεβαίαν ἀνάστασιν εἰς
ὅλους ὅσοι μετὰ ταῦτα, μέχρι καὶ τῆς συντελείας
τοῦ αἰῶνος, θὰ πιστεύσουν εἰς Αὐτόν, θὰ ζήσουν
ἐν Αὐτῷ καὶ θὰ κρατήσουν μέχρι τέλους τὴν εἰς
Αὐτόν ὁμολογίαν καὶ πίστιν. Ὁ Χριστός, «δικαιοσύνη
ἐζωσμένος τὴν ὁσφὴν Αὐτοῦ καὶ ἀληθεῖα εἰλημένος
τὰς πλευράς», ἠγγέρθη ἐκ τοῦ Τάφου, «παγγενὴ τὸν
Ἀδάμ ἀναστήσας ὡς φιλάνθρωπος».

Ἰδοὺ, λοιπόν, ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ τέκνα περι-
πόθητα, τὸ κεφάλαιον τῆς μεγάλης ἐορτῆς ἡμῶν καὶ
τὸ κλίμα τῆς ἀνοιξέως, τὴν ὁποίαν ἐν ἔαρι καιροῦ
εὐαγγελίζεται ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν Οἰκουμένην. Ὁ
βαρὺς χειμὼν τοῦ θανάτου ἀποτελεῖ παρελθόν!
Ἡ παγερὰ τυραννία τοῦ διαβόλου ἐνίκηθη κατὰ
κράτος. Τὸ φοβερὸν βασίλειον τοῦ σκότους καὶ
τῆς ἀπωλείας διελύθη. «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν,

ἐντρέπειαν ἐνεδύσατο»! Εἶδομεν τὸν Ἰησοῦν ἐθελου-
σίως, ἐξ ἄκρας ἀγάπης, πάσχοντα ἐπὶ Σταυροῦ
καὶ θνήσκοντα καὶ θαπτόμενον δι' ἡμᾶς καὶ διὰ
τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Τὸν προσεκυνήσαμεν ἤδη
Ἀναστάνα ἐκ νεκρῶν καί, μαζί με τοὺς Ἀποστόλους
καὶ τὰς Μυροφόρας, ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ ἁγίου στόμα
Του τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν!» καὶ τὸ «Χαίρετε!», καὶ ἐχάρη
ἡ καρδιά μας. Καὶ «τὴν χαρὰν ἡμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ'
ἡμῶν», διότι πλέον καὶ ὁ ἰδικός μας, ὁ προσωπικός
ἐνὸς ἐκάστου, θάνατος, δυνάμει ἔχει καταργηθῆ.
Ἀφ' οὗ καὶ ἐφ' ὅσον καὶ ἡμεῖς ἐσταυρώσαμεν τὸ ἐν
ἡμῖν σαρκικὸν φρόνημα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου «σὺν
τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις», καὶ «ἀπεθάνομεν
σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ [θα] συζησωμεν» μαζί
Του. Ἀφ' οὗ «συνετάφημεν» μετὰ τοῦ Χριστοῦ «διὰ τοῦ
βαπτίσματος», θὰ γίνωμεν «σύμφυτοι», δηλ. μέτοχοι,
καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν
διασαλπίζει ρητορικώτατα ὁ Θεολόγος Γρηγόριος,
λέγων: «Χθὲς συνεσταυρούμην Χριστῷ, σήμερον
συνδοξάζομαι. Χθὲς συνενεκρούμην, συζωποιοῦμαι
σήμερον. Χθὲς συνεθαπτόμην, σήμερον συνεγείρομαι».
Τὸ αἰώνιον πρόβλημά μας, κατὰ ταῦτα, τὸ ἔλυσεν
ἅπαξ διὰ παντός ὁ Ἀναστάς Κύριος. Ἡ ἀγωνία μας
ἔλαβε τέλος. «Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται»!
Εἰς τὸ ἐξῆς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν δὲν εἶναι
ζητούμενον, δὲν εἶναι ὄνειρον, δὲν εἶναι οὐτοπία,
ἀλλ' εἶναι ἀπτή καὶ ψηλαφητὴ πραγματικότης.
Πραγματικότης, ἡ ὁποία ἔχει συγκεκριμένον
πρόσωπον καὶ ὄνομα: «τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» Ἰησοῦς
Χριστός, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου «πᾶν γόνυ κάμψει
ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων» καὶ κάθε
γλῶσσα θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος
Ζωοδότης καὶ Κύριος, ὅστις ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς
αἰῶνας, μοιραζόμενος ἐθελαγάθως τὴν Βασιλείαν
Του, τὴν δόξαν Του καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ Πατρός
Του, με ὅλους τοὺς κοινωνοὺς τοῦ Σταυροῦ, τοῦ
θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὡς «πρωτότοκος

† ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας

Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ Λαῷ
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

*Ἀδελφοὶ Συλλειτουργοὶ καὶ «τέκνα φωτόμορφα
τῆς Ἐκκλησίας»,*

Ἡ μεγάλη **χρονική** απόσταση, μέ τήν ὁποία ἔπρεπε νά ἑορτασθεῖ ἐφέτος τό Πάσχα ἀπό τοὺς Χριστιανούς «**Ἀνατολῆς**» καί «**Δύσεως**», ἔκαμε δυστυχῶς πάλι **ἄκρως ἐπίκαιρα** κάποια ἀπό τά γνωστά **πρακτικά** προβλήματα τῆς **καθημερινότητας**.

Ὅταν οἱ **ἀργίες** καί οἱ **ἐργάσιμες** ἡμέρες εἶναι **κοινές** γιά ὅλους τοὺς πολίτες σέ μιά σύγχρονη **πολυεθνική** Κοινωνία, τότε πῶς εἶναι δυνατόν νά ἑορτάσει ἡ ἀριθμητική **μειονότητα** σέ ἄλλο χρόνο, χωρίς νά αἰσθανθεῖ **ἀποκομμένη** ἀπό τήν ἐπικρατοῦσα πλειονότητα;

Δέν θά 'ταν ἴσως ὑπερβολή τό νά ποῦμε, ὅτι ἕνας τέτοιος ἑορτασμός μοιάζει, ὡς ἕνα βαθμό, σάν νά «διαψεύδει» τήν ἴδια τήν **Ἑορτή!**

Αὐτή εἶναι, τουλάχιστον, ἡ δική μας περίπτωση στήν ὁποία Διασπορά, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιά τό **Πάσχα**, τήν χαρακτηριστικώτατη αὐτή καί κορυφαία Ἑορτή τῶν Ὁρθοδόξων.

Διότι «Πάσχα», πού σημαίνει, ὡς γνωστόν, «πέρασμα» σέ μιά ἄλλη πραγματικότητα, ἀσφαλῶς δέν νοεῖται μέ κατακερματισμένα τά μέλη σου, πρό πάντων δέ, δέν νοεῖται μέ «μισή καρδιά»!

Κί' ὅμως, αὐτό τό τόσο ἀνθρώπινο πρόβλημα, ἴσως νά περιοριζόταν μόνο στίς **πρακτικές** του συνέπειες, τίς καθημερινές καί **φθιρόμενες**, ἄν ἔμεναν ὅμως ἀκόμη θαλερές καί ζωντανές – ἔστω στό ὑποσυνείδητό μας(!)– οἱ **πνευματικές** καταβολές τῆς καθαγιασμένης ἐν Χριστῷ Παραδόσεως.

Ἄς θυμηθοῦμε, γιά παράδειγμα, μόνο λίγες δεκαετίες πρὶν, πῶς αἰσθανόμασταν ὅλοι, ὅσο πλησίαζαν οἱ μέρες τῆς «**Λαμπρῆς**»: Στά χεῖλη ὄλων μας ἀνέβαινε, ὡς ἐπωδός μιᾶς ὑπερκόσμιας μελωδίας, τό κατανυκτικό ἀπό τή Λατρεία μας

ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς».

Αὐτοῦ δεόμεθα ἐκτενωῶς, ἀπό τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Πατριαρχικῆς καί Οἰκουμενικῆς καθέδρας, ὅπως χαρίζη εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον, φωτισμὸν ἀληθείας καί δικαιοσύνης εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὑπομονήν καί στηριγμὸν εἰς κάθε δοκιμαζόμενον, γεῦσιν σωτηρίας καί ζωῆς αἰωνίου εἰς πάντας τοὺς πιστούς.

† STYLIANOS

By the grace of God Archbishop of Australia

To all the Clergy and devout faithful
of our Greek Orthodox Archdiocese

*Brother Concelebrants and light-filled children of the
Church,*

The great duration of **time** separating this year's celebration of Easter by Christians of 'East' and 'West', has once again unfortunately made **highly topical** certain **practical** problems of daily living.

When the **holidays** and **working days** are **common** for all citizens of a modern **culturally diverse** society, how is it then possible for a **minority** to celebrate at another time, without feeling **cut off** from the prevalent majority?

It would perhaps be no exaggeration to state that such a celebration, to an extent, 'contradicts' the **Feast** itself!

This is at least our situation in the Diaspora, especially when it comes to **Easter**, the greatest and most characteristic Feast of the Orthodox.

Because Easter (or Pascha) which, as we know, means 'passover' to another reality, cannot be properly appreciated when your own limbs are fragmented or, above all, when we are 'half-hearted'!

This very human problem could have perhaps been limited merely to its **practical** consequences, which are in any case **perishing** daily, only if the **spiritual** foundations of the sanctified Tradition in Christ still remain vigorous and vibrant – at least in our sub-conscience!

Let us remember, for example, how we all felt just a few decades ago, as the bright Feast of **Easter** approached: Rising from our lips, like the refrain of a melody from beyond this world, was the prayerful '**three-part**' hymn of Easter:

"O pure Pascha

Αὐτῷ, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καὶ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς, ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἁγιον Πάσχα 2008

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάνα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

«**τριπτυχο**» τοῦ Κανόνος τῆς Αναστάσεως:

«**Πάσχα ἄμωμον**

Πάσχα μέγα

Πάσχα τῶν πιστῶν!»

Ἄν τολμήσουμε νά πάρουμε ὡς «μέτρο» καί «κριτήριο» αὐτό τό λειτουργικό «**ἐπιφώνημα**», πού μόνο μέ **τρεις** λέξεις (καί μάλιστα «**ἐπίθετα**», καί ὄχι «**οὐσιαστικά**»!) χαρακτηρίζει **καίρια** τό Πάσχα, θά μείνουμε κατάπληκτοι γιά τό **κατάντημα** ὀλόκληρης τῆς σύγχρονης Χριστιανοσύνης ὅπουδήποτε γῆς!

Γί' αὐτό πρέπει ἐν εὐλικρινεῖα νά ὁμολογήσουμε, ὅτι ἀκόμη κί' ἂν εἶχαμε κατορθώσει νά γιορτάζαμε τό Πάσχα, ὅλοι οἱ σημερινοί Χριστιανοί, σέ μιά ἀπό κοινού **συμφωνημένη** ἡμερομηνία, δέν θά 'χαμε τό δικαίωμα νά ὀνομάσουμε ἕνα τέτοιο Πάσχα μήτε «**ἄμωμο**», μήτε «**μέγα**». Καί τοῦτο, λόγῳ τῆς δικῆς μας καί μόνον **ἀναξιότητος**.

Πρό πάντων, δέν θά εἶχαμε τό δικαίωμα νά ὀνομάσουμε ἕνα τέτοιο Πάσχα ἀδιακριτῶς «**Πάσχα τῶν πιστῶν!**»!

Πῶς ἄλλωστε νά αὐτοχαρακτηρισθοῦμε ὡς «**οἱ πιστοί**», ἐμεῖς οἱ ὀνομαζόμενοι μέν «Χριστιανοί», ἀλλά **διηρημένοι** ὄχι μόνο κατὰ τό **Δόγμα** καί τό **ἦθος**, ἀλλά καί νυχθημερόν **ἀνταγωνιζόμενοι** ἀλλήλους;

Υπάρχει ἄραγε βαρβαρότερος **ἀνταγωνισμός** μεταξύ τῶν «Χριστιανῶν», ἀπό τό νά διαπληκτιζόμαστε γιά τά πιό «**ἀγοραῖα**» καί «**μάταια**» πράγματα τοῦ παρόντος κόσμου, πρό πάντων δέ γιά «**πρωτεῖα**» **Ἐξουσίας**, καί ὄχι γιά τό Χριστομίμητο δῶρο τῆς «**Διακονίας**»;

Δέν θά ἦταν περιττό νά ὑπενθυμίσουμε «εἰς ἑαυτούς καί ἀλλήλους»(!), ὅτι κατὰ κανόνα οἱ **πνευματικώτεροι** τῶν ἀνθρώπων κάθε ἐποχῆς, προτίμησαν σιωπηρῶς τήν «**ἐπ-αιτεία**» ἀπό τήν «**ἀπ-αίτηση**», δηλ. νά **ζητιανέψουν**, κί' ὄχι νά **ἀρπάξουν**. Ἐπειδή, ἔτσι μόνο «βλαστάνει» ὁ «**ἐλεύθερος**» ἀπό τόν «**δοῦλο**», ἦτοι ὁ «**ἀπ-ελεύθερος**» ἀπό τήν **δουλεία** τῆς «κτητικῆς ὀρμῆς», πού ἐκφράζει τήν τυφλή ἀνάγκη «κτηνωδῶν ἐνστίκτων».

Ἀλλά, γιά νά μή κλείσουμε ἀπαισιόδοξα καί «σπιλώσουμε», κατὰ κάποιον τρόπο, τό «αἰδέσιμο τῶν ἡμερῶν», πρό πάντων δέ γιά νά μή μείνουμε **ἀπαρηγόρητοι**, ὡς «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσ. 4, 13), ἐν ὄψει τοῦ Ἑορτασμοῦ τῶν Τιμίων Παθῶν καί τῆς Αναστάσεως τοῦ Κυρίου, παραθέτουμε ἀμέσως μιά ἀπό τίς συγκλονιστικώτερες δηλώσεις τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἡ ὁποία προαναγγέλλει τήν «ἐν Χριστῶ» καί «σύν Χριστῶ» ἐλπιδόμενη «**δόξα**» μας, κατόπιν τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ «**εὐτελισμοῦ**» καί τῆς συναφοῦς «**ἀτιμίας**».

«**Ὅταν ὁ Χριστός φανερωθεῖ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καί ὑμεῖς σύν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ**»
(Κολοσ. 3, 4)

Διάπυρος εὐχέτης ἐν Χριστῶ Ἀναστάντι

Ὁ Αὐστραλίας ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Πάσχα 2008

O great Pascha

Pascha of the faithful!"

If we take this liturgical '**exclamation**' which **vitally** characterizes Easter using only **three** words (in the form of **adjectives** rather than **nouns**), we will be amazed by the condition of all modern Christianity throughout the world!

This is why we should admit in all honesty that, even if today's Christians had managed to celebrate Easter on a mutually **agreed** date, we would not have the right to call such an Easter "**pure**" or "**great**". And this, only due to our own **unworthiness**.

Above all, we would not have the right to indiscriminately call such an Easter the "**Pascha of the faithful!**"!

How can we consider ourselves to be 'the faithful', we who are called 'Christians', yet who are also **divided** - not only in terms of **Doctrine** and **Ethos**, but also through **antagonism** against one another day and night?

Could there possibly be any more uncivilized **antagonism** between 'Christians', than for us to quarrel about the most '**mundane**' and '**vain**' things of this world - especially for the 'primacy' of **Authority**, rather than for the Christ-like gift of **Service**?

It would not be superfluous to remind "ourselves and one another"(!) that, as a general rule, the **most spiritual** people of each epoch silently preferred to '**beg**' rather than to '**demand**', i.e. to **beseech** rather than to **grab**. For, only in this way does the 'free person' blossom from within the 'slave', and from the **bondage** of the 'possessive urge', which expresses the blind need of 'beastly instincts'.

However, let us not end on a pessimistic note and 'spoil', in some way, the 'reverence of these days' and remain, above all, **without consolation** as "those who do not have hope" (1 Thess. 4:13), while the celebration of the Holy Passion and Resurrection of the Lord approaches. We therefore quote immediately below one of the most astonishing statements of the Apostle Paul, which heralds the '**glory**' which we hope for 'in Christ' and 'with Christ', following our **debasement** and the related '**dishonour**' of this world:

**"When Christ who is our life appears
Then you also will appear with Him in glory"**
(Col. 3:4)

With fervent prayers in Christ who is Risen

Archbishop STYLIANOS

Easter 2008

[translation by DK]

The Apostolic Council of Jerusalem:

The Decisive Paradigm for the Church's Synodical Mode of Existence

Part II

by Philip Kariatlis

The Apostolic Council of Jerusalem is highly significant in that it provides the God-pleasing paradigm for the way in which the Church's synodical mode of existence should be exercised within the *Ekklesia* today. Indeed, in being obedient to those divinely-instituted norms established in the council's deliberations, the faithful within the various local Churches of each generation can then be assured that the communal being of the *ekklesia* and its authority is being upheld. The Jerusalem Council reveals that in the face of the growing dispute of how to receive converts into the Christian communities – namely with or without circumcision – the Church sought to resolve this matter by meeting together in council. In the book of Acts we read the following:

They determined that Paul and Barnabas and certain others of them should go up to Jerusalem, to the apostles and elders, about this question... And when they had come to Jerusalem, they were received by the Church and the apostles and the elders; and they reported all things that God had done with them. (Acts 15:2 and 4).

In examining the Lukan account of the Council, we see firstly that the *entire Church participated* in the decision making process of the Church. It was this reality, which maintained the **relational** or **communal** dynamic within the New Testament faith community. Before the apostles and elders met to consider the matter (cf. Acts 15:6), the entire Church had come together to hear Paul and Barnabas' report of their work in Galatia (cf. Acts 15:4). For this reason, it becomes clear that the **guiding principle** by which issues must be dealt with within the **Church today** is by **all bishops** meeting together in council **with an equal voice**, together with the possible participation of **elders and knowledgeable lay persons** to contribute, yet **without a vote** of course. This would be in line with what took place at the Council of Jerusalem where the entire Church came together to contribute towards a solution to the issue of circumcision that had arisen for those wishing to become Christians, followed by an extensive discussion by the apostles and elders. It is this relational reality that can uphold the **Church's communal mode of existence** in its exercise of authority today.

Commenting further on this horizontal dimension of *koinonia* in relation to the Church's authority, it must be noted that a **favourable reception** of the decision taken at Jerusalem was **also necessary** in **Antioch**. Namely, it was **not enough** for the mother Church in **Jerusalem** to make **decisions** for **other local Churches** **without the involvement** of the latter. Rather, all had to "rejoice at the consolation", especially those towards whom the

decisions were addressed. For this reason, Luke's account of the Jerusalem Council tells us that emissaries were sent back to Antioch "in peace" so that the decision could be deemed as truly having been reached.¹ Clearly, it was **inconceivable** for the mother Church in Jerusalem to **take decisions** for **another local Church** **without the consent** of that Church since this would **destroy the communal relations** of the **two Churches**. And so, in order to uphold the genuine communal relations between the two Churches, it was decided to send certain delegates along with a letter to the Church of Antioch in order to convey the decisions of the Council, and in this way to educe that Church's concordance. Consequently in all this, the communal being of the Churches was safeguarded and maintained.

Most importantly, the *koinonia* maintained between the Churches of Jerusalem and Antioch did not come

1. Cf. L. Johnson, *The Acts of the Apostles*, 279.

about simply as the result of a consensus reached between the leaders of those Churches – or indeed the assent of the two Churches – but more importantly was the **result** of the **Spirit’s intervention** and **presence**. Accordingly, this highlighted the extent to which the Spirit was actively involved in the pronouncement of conciliar decisions acting as the ultimate ‘**author-ity**’ of these decisions, and thereby preserving the Church’s true fellowship with the apostolic witness.² The **phrase** uttered by James, “**and with this [decision] the words of the prophets agree**” (Acts 15:15) – rather than what one might have expected, namely, “this decision agrees with the prophets” – **would lack meaning**, and even betray an **impious audacity** on the part of James in that it would imply that he was setting himself above the word of God, **if it were not** for the **Spirit’s action** in the pronouncement of the Church’s decrees. And so, this seemingly ‘peculiar’ phrase could **only** be **explained** by the reality of God’s **continued** presence in the Church – by the Holy Spirit – who would continue to bestow the gift of discernment and new insight for understanding the Scriptures.³ Indeed, this phrase in Acts 15:15 **signified** that the **Gentile mission** was not only a **divine gift** initiated by God at the time of the council, but was one **which God** had **foretold “from of old”** (Acts 15:15) and now had been brought to pass.⁴ From this it becomes clear that the Spirit’s abiding presence in the Church guiding it to all truth is seen when the Church came together in council. It is for this reason that the synodical mode of the Church’s existence is of tremendous significance for the way the Church governs itself.

Now reflecting further, the Church’s *koinonia* was indeed a **genuine divine gift**, and in some sense already complete and irrevocable because of the Spirit’s presence. **On the other hand**, however, it was also clearly a ‘**goal**’ and task, in that the **human factor** would need to **strive to attain** the fullness of the gift of the Holy Spirit by **living according** to such an intimate *koinonia* inaugurated by God. Within this context, chapter 15 of the book of Acts receives particular importance precisely because it deals with the goal aspect of *koinonia* with respect to the conciliar structures of the *ekklesia*. **Essentially**, the **goal** aspect of *koinonia*, in this case, can be **detected** in the **time** that would have been **required** for the **apostles** to **communicate** the decisions of the Jerusalem Council to the **entire body of the Church**, and to **elicit the community’s free response** to those decisions. More specifically, as the **apostles** needed to **promulgate** the **conciliar** agreement to all the faithful in Jerusalem, the gift of communion bestowed upon the Church within a conciliar context was also a **task at the same time**; namely,

2. Just as God broke the silence by sending his Word into the world, so too, would he now send the Spirit to continue to illumine the Church guiding it to all truth.

3. Cf. the notes on Acts 15:15 found in *The Orthodox Study Bible* (Nashville, Tennessee: Thomas Nelson Publishers, 1997), 306: “Agree here translates *sumphoneo*, the Greek word from which we get ‘symphony.’ In essence James is saying, ‘This is in symphony with what God said through the prophets. Therefore it is the work of God.’”

4. Cf. F. F. Bruce, *The Book of the Acts* (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 1988), 294.

the **gift of *koinonia*** was **subject to development** and looked forward to a time when all would have come to share in the Spirit’s *ephapax* fullness bestowed upon the Apostolic Council.

Surely, those present at the Jerusalem Council had discerned the first endowment of the hope of *koinonia*, but this then had to be impressed upon all the faithful in that local Church so that they too could recognise, in that conciliar decision, an affirmation of God’s will. This process of reception, however, would naturally have taken time, thereby affirming the dynamism of the communal workings of authority, the goal of which would necessarily be seen in the inclusive attitude of the faithful in their daily living out of the faith within their local Church.⁵ And so, **far from being a static gift** of the Spirit, **God’s fellowship**, as evidenced in the Apostolic Council, certainly **involved the synergy** with his **people**, betraying, in this way, the dynamic tension between the ‘already’ and the ‘not-yet’ dimension of *koinonia*. Furthermore, the gift of *koinonia*, given by the Spirit to those in Jerusalem, would be subject to further growth, insofar as its grace also needed to be incarnated in the Church of Antioch.

Concluding Remarks

In all this, the all-important point that must be remembered is that it was to the gathering as a whole that the **truth** of God’s teaching was given. And it is precisely for this reason that the **Apostolic Council of Jerusalem** has constituted the **decisive paradigm** for the government of the Church throughout history – this is seen in the emergence of Episcopal synods in the first centuries of the Church’s existence after Christ – and **must** therefore **continue to guide the Church today**. Indeed, it was this development of the synodical structures within the life of the Church that came to highlight not only the bishop’s *koinonia* with the faithful of his local community, but also the *koinonia* and interdependence of different local Churches across a larger geographical region. **On a local level**, it was the bishop who preserved the unity of the local Church since his ministry came to be identified with that of headship, yet one intimately connected with all the faithful within the Church and never over of apart from them. For this reason, the **Clergy-Laity Congresses** held every four years in the Church here in Australia **show** how all the faithful – the ordained and the laity – must **organically be united together in upholding the apostolic truths of faith**. And, following what we saw at the Apostolic Council of Jerusalem, it is the **Episcopal synods** today, in which all bishops of the respective dioceses/eparchies of a particular Patriarchate participate, that must become the **decisive means for expressing the identity of faith and the unanimous ‘oneness’ of the ‘many’**.

5. The fact that God’s will had to be discerned can be seen in the faith narratives expressed by Peter, Paul, Barnabas and James, in Luke’s account, which reveal that the gathering *together* had to identify the will of God otherwise James could easily have given the Church’s judgement without firstly hearing the opinions of various members of the Church.

Περί Προσευχῆς*

Ὁ Θεός δημιούργησε τόν ἄνθρωπο καί τόν τοποθέτησε ἐπί τῆς γῆς «ὡς ἓνα ἄλλον ἄγγελον, προσκυνητὴν ἐπίγειον καί οὐράνιον» τοῦ Δημιουργοῦ του, κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ὁ Ἀδάμ, γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος, ζοῦσε μέσα στόν Παράδεισο ὅπου «ὑπεραγαποῦσε τόν Θεόν καί εὐεργέτην του... ὁ Ὅποιος τοῦ εἶχε δώσει ἐξουσία παρόμοια μέ τῶν Ἀγγέλων καί τόν εἶχε κάμει ὁμοδαίτη μέ τούς Ἀρχαγγέλους καί ἀκροατὴν τῆς φωνῆς Του».

Οἱ πρωτόπλαστοι, ὅπως οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι, ζοῦσαν τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ἄκουγαν τὴν φωνή Του, μιλοῦσαν μαζί του. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος γράφει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μέσα στόν Παράδεισο «ἀπελάμβανε τὴν συνομιλία μέ τόν Θεό καί χαιρότανε πού μπορούσε νά ἀπευθύνεται μέ θάρρος (δηλαδή παρησιία) στόν Κύριο. Οἱ Ἄγγελοι, συνεχίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἔτρεμαν τόν Θεό, τὰ Χερουβείμ καί τὰ Σεραφεείμ δέν τολμοῦσαν νά Τόν ἀντικρῦσουν καί ὁ ἄνθρωπος συζητοῦσε μαζί Του ὡς φίλος πρὸς φίλον». Ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό εἶναι ἡ προσευχή. Καί αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία συνεχίζοταν ὅσο καιρὸ ὁ ἄνθρωπος ἀγαποῦσε τόν Θεό καί ὑπήκουε στό ἅγιό Του θέλημα.

Μέ τὴν παρακοή τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ οἱ πρωτόπλαστοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι στερήθηκαν τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Δημιουργό τους. Ἐχασαν δηλαδή τὴν παρησιία πού εἶχαν νά ὀμιλοῦν μέ τόν Θεό Πατέρα, ἕως ὅτου ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος καί ἐπανεφέρει τόν ἄνθρωπο στόν πατρικό Οἶκο, δηλαδή στόν Παράδεισο. Ὑστερα ἀπὸ τὴν Σταύρωση καί τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, μπορούμε νά πλησιάσουμε **μετὰ παρησιίας τῷ θρόνῳ τῆς Χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καί Χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.**

Ἡ προσευχή εἶναι ἡ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί ἡ ἐπικοινωνία μαζί Του. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ὁδὸς πού μᾶς ὀδηγεῖ στόν Θεό καί ἡ θύρα πού μᾶς εἰσάγει στόν ἅγιο Οἶκο Του. Ἡ προσευχή, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «εἶναι ὁ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς, ἡ ἀληθινὴ ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ, ὁ μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ὁ ἰατρὸς τῶν παθῶν, τὸ φάρμακον τῶν ἀσθενειῶν, ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς, ὁ ὀδηγὸς πού φέρει στόν οὐρανό... Ἡ προσευχή ἀνοίγει τίς πύλες τῶν οὐρανῶν, ξεπερνᾷ τούς Ἀγγέλους, ὑπερβαίνει τούς Θρόνους καί τίς Κυριότητες, διαβαίνει τὰ Χερουβείμ καί ἀφοῦ ἔλθει ὑπεράνω ὅλης τῆς κτίσεως, ἔρχεται κοντὰ στὴν ἀπρόσιτο Ἁγία Τριάδα. Ἐκεῖ προσκυνεῖ τὴν Θεότητα, ἐκεῖ ἀξιῶνεται νά γίνει συνομιλητὴς μέ τόν οὐράνιο Βασιλέα. Διὰ τῆς προσευχῆς, ἡ ψυχὴ ἢ ὅποια ὑψώθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ἐναγκαλίζεται τόν Κύριο κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, ἐπιθυμοῦσα νά ἀπολαύσει τοῦ θείου γάλακτος, ὅπως ἀκριβῶς τὸ νήπιο ἐναγκαλίζεται τὴν μητέρα του. Ἡ προσευχή εἶναι πόθος πρὸς τὸ Θεόν, καί ἀγάπη ἀνέκφραστος».

Γιὰ νά προσευχηθοῦμε ἀληθινά, πρέπει νά ἀγαπήσουμε τόν Κύριο ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας. Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Κύριο ἀνοίγει τόν δρόμο τῆς προσευχῆς. «Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινά τόν Θεό», γράφει ὁ Ἅγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς, «αὐτὸς προσεύχεται χωρὶς περισπασμό».

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Ἐδέσσης μᾶς ἐξηγεῖ γιατί ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τόν Θεό προσεύχεται ἀδιάλειπτα. Γράφει σχετικὰ: «Ὅ,τι ἀγαπᾷ κανεὶς, μέ αὐτὸ ἐπιθυμεῖ νά βρῆται ἀχώριστα καί ἀδιάλειπτα καί ἀποστρέφεται ὅλα ὅσα τόν ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν συνομιλία καί τὴν συναναστροφή μέ αὐτό. Εἶναι λοιπὸν φανερό, ὅτι ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τόν Θεό ἐπιθυμεῖ μέ πόθο νά συναναστρέφεται μαζί Του. Αὐτὸ γίνεται μέ τὴν καθαρὰ προσευχή... Αὐτὴ μᾶς κάνει οἰκείους καί φίλους μέ τόν Κύριο... Προσεύχεται στόν Θεό ἐκεῖνος πού ἀπομάκρυνε ἀπὸ τόν νοῦ του κάθε κακία καί εἶναι πληγωμένος ἀγιάτρευτα ἀπὸ τόν θεῖο ἔρωτα».

Ὅταν ἡ καρδιά φλέγεται ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τόν Κύριο, εὐχεται ἀδιάλειπτα πρὸς τὴν Ἥγαπημένο. Ἡ καρδιά μᾶς ἀνοίγει τότε πρὸς τόν Χριστό, ὅπως τὸ λουλούδι ἀνοίγει πρὸς τὴν ἥλιο καί ἀφήνει νά ξεχυλίσει ἡ εὐωδία τῆς εὐγνωμοσύνης μᾶς πρὸς τὴν ἀγάπη Του. Αὐτὸ τὸ ξεχύλισμα τῆς καρδίας μᾶς εἶναι ἡ προσευχή: Ἐκχέω τὴν ψυχὴν μου ἐνώπιον Κυρίου. Δηλαδή, «ὀλόκληρο τόν ἑαυτὸν μου τόν παρέδωσα στόν Θεό, ἔκαμα τὴν προσευχή μου μέ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καί τὴν δύναμη». Μέ τὴν προσευχή πρέπει νά προσφέρουμε τὴν ἀγάπη μᾶς στόν Χριστό καί τότε διαπιστώνουμε ὅτι λαμβάνουμε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του.

«Ἡ ἀγάπη ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στὴν πατρικὴ ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντολή νά Τόν ὀνομάζουμε πατέρα μᾶς: Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καί ὁ Ὅσιος Νεῖλος μᾶς τονίζει ὅτι «ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τόν Θεό συνομιλεῖ πάντοτε μαζί Του ὡς υἱὸς πρὸς Πατέρα».

Ὁ Θεός γνωρίζει τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν Του πρὶν ἀκόμη αὐτὰ Τόν παρακαλέσουν μέ τὴν προσευχή. Θέλει ὅμως νά ἐπικοινωνοῦμε μαζί Του, διότι ἔτσι παραμένουμε κοντὰ στὴν πατρικὴ Του ἀγάπη. Ἡ προσευχή, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι «σύνδεσμος τῆς ἀγάπης μᾶς πρὸς τόν Θεό. Ἡ προσευχή μᾶς συνηθίζει νά μιλοῦμε πρὸς τόν Θεό καί μᾶς ὀδηγεῖ στὴν εὐσέβεια... Ἀλλὰ δέν γνωρίζουμε τὸ κέρδος τῆς προσευχῆς ὅπως πρέπει, ἐπειδὴ δέν τὴν κάνουμε μέ ὅλη τὴν προσοχή μᾶς... Ἐάν ὅμως προσερχόμαστε στὴν προσευχή μέ τὴν πρέπουσα εὐλάβεια καί ὡσάν νά ἐπρόκειτο νά συνομιλήσουμε μέ τόν Θεό, τότε θά μπορούσαμε νά ἀντιληφθοῦμε –πρὶν ἀκόμη λάβουμε ἐκεῖνα πού ζητοῦμε– ποῖο κέρδος ἀποκομίζουμε. Διότι ὁ ἄνθρωπος πού ἀξιώθηκε νά συνομιλεῖ μέ τόν Θεό, ὅπως ἀρμόζει νά συνομιλεῖ κανεὶς μέ τόν Θεό, γίνεται ἄγγελος.

* Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ὁ Ἐκκλησιασμός» Γρηγορίου Ἱερομονάχου, Ἐκδόσεις Δόμος.

MARCH 25, 2008

GREEK INDEPENDENCE DAY AND THE ANNUNCIATION OF THE THEOTOKOS

ADDRESS OF HIS EMINENCE ARCHBISHOP STYLIANOS

16th March 2008, (Sydney Opera House Forecourt)

Having gathered once again to celebrate the **Struggle for the Independence of Greece** in 1821 as well as the **Annunciation of our Lady**, we are honoured by the distinguished presence, for the first time, of our Premier Mr Morris Iemma – despite the manifold commitments he is facing, particularly at this time.

We appreciate also the presence of many other dignitaries of both Greek and non-Greek descent. It should also be mentioned that, with us today is the new Consul General of Greece in Sydney, Mr Vasilios Tolios, to whom we wish a fruitful term of service.

As we always try to make clear, the importance of this double celebration derives from the mere fact that it refers to ideals venerated by **all people**, regardless of place and time.

Liberty, peace and justice have always been the presuppositions for a dignified life on our troubled and restless planet.

This year's celebrations are unfortunately overshadowed by many still open wounds in different parts of the world, which all together constitute a tragic **contradiction** to the supposed benefits of globalization that the so-called 'super powers' claim to promote throughout all humanity.

The mentioned contradiction can also possibly exist within Australia. For example, the brave and fair decision of our new Prime Minister of Australia Mr Kevin Rudd, to formally express an apology on behalf of the entire nation to all **indigenous people** for all they have suffered in the

past, should by all means establish a normative measure for sincere **compassion** also towards many other people. Not only in the Pacific region, but also in China, Tibet, South-East Asia, the Middle East, Cyprus and, last but not least, for the dramatic situation recently created in Kosovo-Serbia.

I have deliberately avoided mentioning Afghanistan, Iraq and many other places in this 'list' of unbearable cruelty of the 'super powers'. And yet, as long as we do not recognize that humanity, at least in our times, is revealed as one **indivisible** body, we cannot claim to celebrate **worthily** sacrifices of the past, such as the liberation movement of our forefathers. Not only in 1821, but also later as, for example, during the Second World War, in which Greeks, Australians, British, and New Zealanders had fought along side each other, with the same dedication to the ideals of **liberty, peace and justice**.

On behalf of all Greek Australians, nearly all of whom happen to be of Greek Orthodox faith, I express the deepest gratitude to all our fellow Australians, who commit themselves - still to this day - to the eternal values we have inherited from our sanctified traditions.

Having said all the above, I congratulate the Organising Committee, for all their efforts to make this year's celebration also a glorious event for all of us, and I ask for your indulgence to say just a few words in Greek as well, in order to keep our bi-lingual tradition.

Επί τη Έθνική Έορτή της 25ης Μαρτίου, εις τόν προαύλιον χώρον του Opera House, ενώπιον των Έπισήμων ήτοι του Πολιτειακού Πρωθυπουργού κ. Morris Iemma, του τέως Πρωθυπουργού Αυστραλίας κ. Gough Whitlam και άλλων Πολιτευτών άμφοτέρων των Κομμάτων (Κυβερνήσεως και Αντιπολιτεύσεως), καθώς και πλήθους κόσμου, έπραγματοποιήθη πλούσιον έορταστικό πρόγραμμα μέ σχετικές όμιλίας και έθνικούς χορούς (Σύδνεϋ 16-3-08).

Main Features of Byzantine Theology

Rev. Dr Doru Costache

In modern times, many scholars have unwittingly endeavoured to trace the distinctive marks of the Byzantine phenomenon. One conclusion emerges from all these efforts: any unilateral identification of its essence with merely one or a few of its sides cannot do justice to Byzantine theological tradition. Byzantine theology proved to be exuberantly rich and consistently creative, unfolding by various layers, trends and aspects, all incorporated to an encompassing worldview and thoroughly assessed within a salvific and eschatological perspective. In the following, without any claim of exhaustivity, I shall try to depict a more comprehensive image of this complex phenomenon – a true landmark for the genuine ecclesial mindset and experience – by bringing to light some of its main features. In doing so, I hope these aspects will inspire the recovery of an authentically ecclesial ethos within contemporary theological scenery which bears the scars produced by the self-inflicted alienation from the traditional path.

Apostolic – The first concern of the Byzantines has been to preserve and proclaim truthfully the content of the apostolic faith, ‘once delivered to the saints’ (Jude 1:3). The Byzantine fathers have always been acutely aware that they were the heirs of the apostolic tradition, faithful guardians and interpreters of the legacy transmitted by the first historical witnesses of Christ. To them, the one and unchangeable apostolic faith was handed on in the Church without break generation after generation, through the succession of saints and the episcopal ministry. Thus, notwithstanding its polymorphic accretions and cultural creativeness, Byzantine theology was primarily characterised by faithfulness to orthodoxy (right opinion), identified as the apostolic confession or canon of faith, a true *savoir faire* necessary to orthopraxy (right way of living). This feature can be easily traced in the decisions of the ecumenical synods, ὅροι πίστεως (literally ‘the boundaries of faith’), and in the practical canons, or norms, they formulated, whose ultimate purpose is identical with the ecclesial service of safeguarding the apostolic legacy.

Patristic – The degree to which Byzantine theology has been faithful to the original evangelic teaching is proven by its uncompromising commitment to the fathers’ consensus about the spirit of the apostolic proclamation. This commitment is visible both in the writings of the Church fathers themselves and in the ecumenical ὅροι πίστεως; e.g., the council of Chalcedon (451AD) has consecrated the famous formula ‘following the holy fathers, we all teach with one accord’. Though already appealed to during the previous centuries (as for instance by St Athanasius the Great, St Basil the Great and St Cyril of Alexandria), this principle, i.e. the faith of the fathers, revealed its full measure particularly during the iconoclastic controversies (8th and 9th centuries), as decisive criterion for orthodoxy. It operated by helping the theologians to discern between what was orthodox as *from the fathers* and what was alien to

the ecclesial mindset as *not from the fathers*. The centrality of the spiritual fatherhood paradigm (as sketched, for example, by St Symeon the New Theologian and the hesychasts) confirms even to a greater extent the patristic dimension of Byzantine theology, since nothing within traditional theology can be acknowledged without the event of transmission. This comprehension is perceptively summed up by Archbishop Stylianos when observing that ‘Christian faith is basically the result of communion between two persons’.

Biblical – The same faithfulness to the apostolic tradition was likewise obvious in the uninterrupted engagement of the Byzantine fathers with the Scripture, reckoned as canonical expression of the original kerygma of the Church. This engagement has taken various paths, from the massively biblical vocabulary shaping the liturgy to the development of the exegetical homilies delivered exclusively in the liturgical environs and the fertile field of hymnography. For instance, the vocabulary of spiritual authors – quintessential to Byzantine theology – consisted ultimately of dense biblical paraphrases, a significant testimony to their obvious endeavour to ‘speak the Bible’ as ‘technical language’ of mystical experience; this was a feature largely shared in common with the liturgical hymnography, abundant in scriptural terminology and imagery. Thus, continuing in spirit the tradition of the third and fourth centuries Biblical interpreters, the Byzantines developed however new ways of exploring the abysses of the sacred texts. They have pushed the style of line-by-line exegesis to the edges of mystical theology through the so-called mystagogic hermeneutical method, inspired by the dogma of Chalcedon and synthesising elements belonging to the earlier patterns of Alexandria and Antioch.

Ecclesial – Very much different from modern, thoroughly non-ecclesial, theology, the Byzantine theological phenomenon has been the outcome of an intense and profound exploration of the ecclesial context. Finding inspiration in the experience of God’s people and witnessing it faithfully, these theologians contributed in turn to deepening the Church’s faith and life. In fact, the essence, motivation and goals of Byzantine theology were entirely ecclesial. This aspect has been also reflected by the mass engagement with theological endeavours throughout Byzantine history. As a traditional and collective phenomenon, although lead by major theologians and spiritual guides, the Byzantine theological demarche represented the effort of the whole Church. The theology of the icons for example – finding its superb intellectual articulation in the works of St Theodore the Studite –, expressed perfectly the spirit of traditional popular devotion, being utterly defended by the lay and monastic bodies. This represented one of the main factors determining Byzantine tradition never to dissociate between theology and life.

(to be continued)

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τον μήνα Μάρτιο ό Σεβασμιώτατος:

– Έχοροστάτησε και έκήρυξεν εις Ι. Ν. Αγ. Ανδρέου Gladsville, όπου έκκλησιάσθησαν και τά Μέλη της Χριστιανικής Ένώσεως (Διοικ. Συμβούλιο, τέως Πρόεδρος Καθηγ. κ. Μ. Αντωνιάδης, νυν Πρόεδρος Ιατρός κ. Ιω. Ψαρομμάτης, Τεροκήρυκες, Κατηχηταί κ.ά.), επί τη Ένάρξει του νέου Κατηχητικού έτους (2-3-08).

– Υπεδέχθη τον εκ Θεσσαλονίκης διαπρεπή Φιλόλογο και Καθηγητή Μεσαιωνικών και Νεοελληνικών Σπουδών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου κ. Γεώργιο Κεχαγιόγλου μετά της συζύγου του κας Αριστέας Παρίση, ό όποιος ανταποκριθείς εις τήν πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου και Κοσμήτορος της Θεολογικής Σχολής του Αποστ. Ανδρέου άφίχθη εις Σύννευ διά σειράν έλευθέρων διά τό κοινόν Πανεπιστημιακών Μαθημάτων, μέ γενικό θέμα «Σταθμοί εις τήν Νεοελληνική Θρησκευτική Γραμματεία, 1453 έως σήμερα» (3-3-08).

– Προήδρευσε Συνεδριάσεως των Καθηγητών της Θεολογικής Σχολής του Αποστ. Ανδρέου (6-3-08).

– Προήδρευσε Συσκέψεως του Ι. Κλήρου της Α' Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας.

– Έδέχθη τον Ίερατ. Προϊστάμενον του Ι. Ν. Αγ. Σπυριδώνος Kingsford Πρωτοπρ. π. Στυλιανό Σκούτα και τον Πρόεδρο της ως άνω Ένορίας-Κοινότητας κ. Ηλία Οικονόμου (7-3-08).

– Ελειτούργησε και έκήρυξεν εις Ι. Ν. Αγ. Στεφάνου Hurlstone Park.

Τό έσπέρας, έχοροστάτησε κατά τον Κατανυκτικόν Έσπερινόν της Συγγνώμης, εις Ι. Καθεδρικόν Ναόν και άφου ώμίλησε καταλλήλως, αντίλλαξε μετά του Θεοφ. Απολλωνιάδος κ. Σεραφείμ τον επί τη εύκαιρία συγχωρητικόν άσπασμόν, καθώς και μετά του Ι. Κλήρου και του όλου έκκλησιάσματος (9-3-08).

– Έδέχθη έθιμοτυπική επίσκεψη του νέου Πρέσβεως της Αυστραλίας έν Ελλάδα, Έξοχωτάτου κ. Jeremy Newman, και αντίλλαξαν άπόψεις επί διαφόρων θεμάτων (10-3-08).

– Ετέλεσε τήν Έξόδιον Ακολουθία της μακαριστής Μαρίας Μαργακουδάκη, εις Ι. Ν. Αγ. Σοφίας Darlinghurst (12-3-08).

– Έδέχθη τον Καθηγούμενο της Ι. Μονής Παντανάσσης Αρχιμ. π. Στέφανο, και συνεζήτησε μετ' αυτού διάφορα θέματα άφορώντα τήν ως άνω Ι. Μονήν.

Ακολουθως έκράτησεν αυτόν εις τήν μεσημβρινήν τράπεζαν (13-3-08).

– Έδέχθη τό ζεύγος Μιχαήλ και Μαργαρίτας Κερδέλα, άναχωρούντας εις Γενέτειραν και εκράτησεν αυτούς εις τήν κοινή μεσημβρινή τράπεζα.

Τό έσπέρας έχοροστάτησε και εκήρυξε καταλλήλως, κατά τήν Ακολουθία των Α' Χαιρετισμών εις Ι. Ν. Αγ. Σπυριδώνος Kingsford (14-3-08).

– Ετέλεσε τήν καθιερωμένη Δοξολογία επί τη Έθνική Έορτή της 25ης Μαρτίου, εις Ι. Καθεδρικόν Ναόν, εις τήν όποία παρέστησαν τό ζεύγος του Γεν. Προξένου και λοιποί Αξιωματούχοι του Έλληνικού Προξενείου, οί έν Σύννευ Έλληνικές Υπηρεσίες, εκπρόσωποι Ένοριών-Κοινοτήτων, Κολλεγίων, Αδελφοτήτων και φορείς άλλων Παροικιακών Οργανισμών, καθώς και πλήθος πιστών (Σύννευ 16-3-08)

Κολλεγίων, Αδελφοτήτων και φορείς άλλων Παροικιακών Οργανισμών, καθώς και πλήθος πιστών.

Μετά τό πανηγυρικό Γεύμα εις τήν επίσημη Αίθουσα της Ι. Αρχιεπισκοπής, έτελέσθη, όπως κάθε χρόνο, εις τό Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτου εις Martin Place, κατά τήν καθιερωμένην τάξη, τό ύπέρ των πεσόντων Τρισάγιο, παρουσία και άλλων Επίσημων.

Έπηκολούθησε ή κατάθεση στεφάνων και ή μεγαλειώδης παρέλαση. Έν συνεχεία, ένώπιον των Επίσημων ήτοι του Πολιτειακού Πρωθυπουργού κ. Morris Iemma, του τέως Πρωθυπουργού Αυστραλίας κ. Gough Whitlam και άλλων Πολιτευτών άμφοτέρων των Κομμάτων (Κυβερνήσεως και Αντιπολιτεύσεως), καθώς και πλήθος κόσμου, έπραγματοποιήθη πλούσιον έορταστικό πρόγραμμα μέ σχετικές όμιλίας και έθνικούς χορούς. Η όμιλία του Σεβασμιωτάτου, καταχωρίζεται εις άλλην σελ. της παρούσης εκδόσεως.

Τό έσπέρας προέστη του καθιερωμένου πανηγυρικού Έσπερινού εις Ι. Ναόν Αγίου Νικολάου Marrickville, επί τη Κυριακή της Ορθοδοξίας και τη Αναστηλώσει των ιερών Εικώνων, πλαισιούμενος από τον Σέρβο Επίσκοπο Αυστραλίας και Ν. Ζηλανδίας κ. Ειρηναίο μετά Κληρικών της δικαιοδοσίας του, τον Θεοφ. Επίσκοπο Απολλωνιάδος κ. Σεραφείμ, καθώς και Ίερείς άλλων Ορθοδόξων Δικαιοδοσιών. Μετά τήν λιτάνευση των ιερών Εικώνων ώμίλησε καταλλήλως, εκάλεσε δέ και τον Σέρβο Επίσκοπο και ώμίλησεν ώσαύτως.

Έπηκολούθησε ή καθιερωμένη κοινή Τράπεζα, που παρέθηκε ή Ένορία του Αγίου Νικολάου (16-3-08).

– Έδέχθη τον κ. Ευστράτιον Τρόπουλον και συνεζήτησε μαζί του θέματα προσωπικής φύσεως (18-3-08).

– Έδέχθη τους άναλαβόντας ειδικήν έρευναν εις τήν Ένορία-Κοινότητα Αγ. Νεκταρίου Burwood κ. Glenn Fitzgerald Chief Inspector και κ. Arthur Katsogiannis Superintendent (19-3-08).

– Παρεχώρησε συνέντευξη στήν κα Rachael Kohn, Διευθύντρια του Ραδιοφωνικού Προγράμματος του ABC, και άπήντησε σε πλήθος έρωτημάτων αυτής ως προς τον κατ' έτος έορτασμό του Πάσχα, καθώς και ως προς τίς διαφορές

Έπί τη Έθνική Έορτή της 25ης Μαρτίου, εις τον Ι. Καθεδρικόν Ναόν, ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανός, έτέλεσε τήν καθιερωμένη Δοξολογία εις τήν όποία παρέστησαν τό ζεύγος του Γεν. Προξένου και λοιποί Αξιωματούχοι του Έλληνικού Προξενείου, οί έν Σύννευ Έλληνικές Υπηρεσίες, εκπρόσωποι Ένοριών-Κοινοτήτων, Κολλεγίων, Αδελφοτήτων και φορείς άλλων Παροικιακών Οργανισμών, καθώς και πλήθος πιστών (Σύννευ 16-3-08)

εις τήν ἐκκλησιολογία μεταξύ Ὁρθοδόξων, Ρωμαιοκαθολικῶν καί ἄλλων Δυτικῶν Δογμάτων (20-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Β' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν, εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Newtown (21-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στυλιανῶ Sutherland.

Τό ἑσπέρας, εἰς τόν κατάμεστον Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, ἐδίδαξε δίωρον Μάθημα Ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας μέ θέμα: «Δημιουργία καί Ἀποκάλυψις» (μέρος Α'), ἐπηκολούθησε δέ, ὡς συνήθως, μακρά συζήτησις ἐπί σχετικῶν ἐρωτημάτων ἀπό μέρους Κληρικῶν καί λαϊκῶν (23-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. ΚαθεδρικόΝ Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Redfern, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν μέ τόν Κληρον καί τόν λαόν εἰς κοινόν ἑόρτιον Δείπνο (24-3-08).

–Προέστη τῆς Ἑξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ μακαριστοῦ Ἱεροψάλτου Γεωργίου Σταμάτη, εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown, καί ὠμίλησε καταλλήλως.

Ἐδέχθη τόν Αἰδεσ. Πρωτοπρ. π. Ἄγγελον Δραπανιώτη (26-3-08).

–Ἐδέχθη τόν Καθηγητήν Νευρολογίας κ. Μιχ. Αντωνιάδη, ἐπί ὑπηρεσιακοῦ θέματος τῶν Ἀρχόντων τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου (27-3-08).

–Ἐδέχθη τόν κ. Ἀλέξ. Ζαβό, Πρόεδρο, συνοδευόμενον ἀπό ἄλλα 10 Μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου Μεταναστευτικῆς Πολιτικῆς ἐξ Ἑλλάδος (ΙΜΕΠΟ), εἶχε δέ μαζί των ἐποικοδομητική συζήτησις περὶ διαφόρων ἐθνικῶν, θρησκευτικῶν καί κοινωνικῶν θεμάτων.

Τό ἑσπέρας ἔχοροστάτησε καί ὠμίλησε κατά τήν Γ' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot (28-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς Ἱ. Ναόν Τιμίου Σταυροῦ Wollongong, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Σταυροπροσκυνησεως, ἀκολούθως δέ παρεκάθησε εἰς κοινόν ἐπίσημον Γεύμα, πού παρέθεσεν ἡ Ἑνορία-Κοινότης.

Τό ἑσπέρας ἐδίδαξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville τό 2ον δίωρο Μάθημα Ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας μέ θέμα: «Δημιουργία καί Ἀποκάλυψις». Ἐπηκολούθησε μακρά καί ἐνδιαφέρουσα συζήτησις, σέ ἀπορίεσ πού διετύπωσαν, ὅπως πάντοτε, μέλη τοῦ πυκνοῦ ἀκροατηρίου (30-3-08).

–Ἐδέχθη τήν Γερόντισσα Φιλοθέη μετά τῆς Ἀδελφῆς Ταβιθᾶ, καί συνεζήτησε μαζί των διά τό ἐπικείμενο εἰς Γενέτειρα ταξειδι-προσκύνημα τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Σταυροῦ, Mangrove Mountain-NSW καί συγκεκριμένα εἰς Ἱ. Μονήν Τιμίου Σταυροῦ Μαψοῦ ἐν Κορίνθῳ, εἰς τήν ὁποίαν εἶχον λάβει καί τήν πρώτη συστηματική μοναχική παιδεία (31-3-08).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατά τόν μῆνα Μάρτιο, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Παρέστη εἰς τήν συγκέντρωσιν τῶν Κατηχητῶν τῆς Ν.Ν.Ο. καί ὠμίλησε πρὸς αὐτούς καταλλήλως, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ νέου Κατηχητικοῦ ἔτους (1-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot (2-1-08).

–Παρηκολούθησε τό μάθημα τοῦ Ἐπισκόπου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γεωργ. Κεχαγιόγλου (3-3-08).

–Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (6-3-08).

–Παρεκάθησεν εἰς τήν Ἱερατικὴν Σύναξιν τῆς Κληρικῶν τῆς Ν.Ν.Ο. (7-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah.

Παρέστη συμπροσευχόμενος κατά τόν Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. ΚαθεδρικόΝ Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Redfern (9-3-08).

–Ἐχοροστάτησε εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς Κ. Δευτέρας εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἁγίου Γεωργίου Springwood καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τό πλῆθος τῶν ἐκ Σύδνεϋ προσκυνητῶν (10-3-08).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τόν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Dr G. Freeland (11-3-08).

–Ἐδέχθη τόν Διοικητήν τοῦ Αστυνομικοῦ Τμήματος Burwood κ. Ἀθαν. Κατσογιάννην.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τῶν Α' Χαιρετισμῶν, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Γεωργίου Rose Bay (14-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ταξίαρχου Μιχαήλ North Sydney.

Μετά ταῦτα, συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς ὅλας τὰς ἑορταστικὰς Ἐκδηλώσεις καί τήν παρέλασιν ἐπί τῆ Ἐθνικῆς εως Ἑορτῆ τῆς 25^{ης} Μαρτίου.

Τό ἑσπέρας, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, συγχοροστάτησε μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας καί τοῦ Σέρβου Ἐπισκόπου εἰς τόν Διορθόδοξον Ἑσπερινόν, τόν ὅποιον κατ' ἔτος διοργανώνει ἡ SCCOCA, ἐπί τῆ ἑορτῆ τῆς Ὁρθοδοξίας (16-3-08).

–Προήδρευσε Συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (18-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τῶν Β' Χαιρετισμῶν, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta (21-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ καί Ἁγ. Στυλιανῶ Sutherland (22-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παρασκευῆς Blacktown.

Τό ἑσπέρας παρηκολούθησε τό α' ἐκλαϊκευμένο μάθημα Θεολογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, μέ θέμα: «Δημιουργία καί Ἀποκάλυψις» (23-3-08).

–Παρέστη συμπροσευχόμενος ἀπό τοῦ Ἱ. Βήματος κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. ΚαθεδρικόΝ Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (24-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. ΚαθεδρικόΝ Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς πανηγυρικὴν Τράπεζαν (25-3-08).

–Παρέστη, ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον, εἰς τήν ἐν τῇ Προξενικῇ κατοικίᾳ δοθεῖσα Δεξίωση ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τοῦ Σύδνεϋ κ. Βασ. Τόλιου, ἐπί τῆ Ἐθνικῆς Ἑορτῆ τῆς 25^{ης} Μαρτίου (27-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τῶν Γ' Χαιρετισμῶν, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Σπυρίδωνος Kingsford (28-3-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Σοφίας καί τῶν Τριῶν Θυγατέρων αὐτῆς εἰς Darlinghurst.

Τό ἑσπέρας εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, παρηκολούθησε τό β' ἐκλαϊκευμένο μάθημα Θεολογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου μέ θέμα «Δημιουργία καί Ἀποκάλυψις» (30-3-08).

Β' ἈΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατά τόν μῆνα Μάρτιο ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona καί ἐπαρουσίασε καί συνέστησε

τόν νέον ιερατικῶς Προϊστάμενον αιδεσιμολ. π. Αντώνιον Βανικιώτην εἰς τό ἐκκλησίασμα.

Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ μετά τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (2-3-08).

– Ἐδέχθη τόν Senior Detective John Robertson ἀπό τό Security Deligence Group μέ τόν ὁμογενή ἀστυνομικό Εὐθύμιο Κοντό καί συνεζήτησε μετ’ αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τήν ἑλληνικήν παροικίαν.

Ἐδέχθη τόν κ. Γεώργιον Σουρῆν (3-3-08).

– Μετέβη εἰς τό Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston καί προέστη συνεδριάσεως εἰς τήν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος ἡ νέα διευθύντρια αὐτοῦ κ. Ἑλένη Συμεωνάκη, οἱ κ. κ. Κων/νος Κόντης καί Ἀνδρέας Γεωργίου καί οἱ αἰδ. ἱερεῖς Σπυρίδων Βανδῶρος, Ἀθανάσιος Τριανταφύλλου, Εὐστάθιος Παπαδόπουλος καί ὁ Ἱερομόναχος Εὐμένιος Βασιλόπουλος καί ἐξετάσθησαν τρόποι ἐνισχύσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν τοῦ Κολλεγίου.

Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φλοπτώχου (4-3-08).

– Ἐδέχθη τόν Πανοσ. Ἀρχιμ. Νικηφόρον Μιτρούδη, ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιατεΐστης (5-3-08).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading. Μετά τό πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσε γεῦμα εἰς τήν αἴθουσα τῶν Προσκόπων (Scouting) ἀπέναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Α' Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν (τῆς Συγγνώμης) εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne, εἰς τόν ὁποῖον ἔψαλε ἡ χορωδία τῶν νέων μας παρουσία ὄλου τοῦ κλήρου καί πλήθους πιστῶν. Ἀκολούθησε τράπεζα εἰς τήν αἴθουσα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπό τῆς Φιλοπτώχου τοῦ Ἱ. Ναοῦ (9-3-08).

– Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ἱερομ. Εὐμενίου Βασιλοπούλου ἐπεσκόφη τήν Ἱ. Μονήν Παναγίας Γοργοπηκῆς Geelong καί εὐχήθη εἰς τήν Γερόντισσα καί τὰς ἀδελφάς Καλή Μεγάλη Σαρακοστή (10-3-08).

– Ἐδέχθη τόν αἰδ. π. Ἰωάννην Καπέταν μετά τῆς πρεσβυτέρας αὐτοῦ ἐκ Σύνδνεῦ (11-3-08).

– Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικήν ἐπίσκεψιν τοῦ Νομάρχου Ἡμαθίας κ. Κωνσταντίνου Καραπαναγιωτίδη μετά τῆς συζύγου του Ἑλένης συνοδευόμενος ὑπό τοῦ κ. Σπυρίδωνος Κοροσίδη ἐντεῦθεν.

Ἐδέχθη τόν σέρβον ἀγιογράφον κ. Petar Stefanovic μέ τόν αἰδ. π. Κων/νον Ἀποστολέλλην, μετά τῶν ὁποίων συνεζήτησε τήν ἀγιογράψιν τοῦ ἱεροῦ Βήματος τῆς Παναγίας Συμελά εἰς Keilor (12-3-08).

– Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικήν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου πρέσβευος τῆς Αὐστραλίας εἰς Ἀθήνας ἐξοχωτάτου κ. Jeremy Newman (13-3-08).

– Κατά τήν Ἀκολουθία τῶν Α' Χαιρετισμῶν ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg. Μετά τό πέρασ τῶν Χαιρετισμῶν ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσε δεῖπνον εἰς τήν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ (14-3-08).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern καί ἐν συνεχείᾳ προέστη εἰς τήν λειτανείαν τῶν ἱερῶν εἰκόνων πέριξ τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Κατά τήν Θεϊαν Λειτουργίαν καί λιτανείαν παρέστη καί ὁ Νομάρχης Ἡμαθίας κ. Κων/νος Καραπαναγιωτίδης. Ἀκολούθως ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσε γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Β' Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville (16-3-08).

– Μεταβάς εἰς τό Κολλέγιον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh

παρηκολούθησε τήν ἑορτή πού ὀργάνωσε τό Δημοτικό Σχολεῖο διὰ τήν Ἑθνικήν Ἑορτήν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἐδέχθη εἰς τό Γραφεῖον του τούς κ. κ. Κωνσταντῖνον Κόντην καί αἰδ. π. Δημήτριον Παπακυριακόπουλον μέ τούς κ. κ. Σωτήριον Λακουμένταν καί Θωμᾶν Κάτσαβον καί συνεζήτησαν θέματα ἔχοντα σχέσιν μέ τήν Ἑνορία τῶν Ἁγίων Κων/νου καί Ἑλένης South Yarra (19-3-08).

– Ἐδέχθη τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ εἰς Bunurong μετά τοῦ Ἀρχιτέκτονος κ. Κων/νου Μοσχογιάννη καί συνεζήτησε μετ’ αὐτῶν τὰς λεπτομερείας τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ (20-3-08).

– Κατά τήν Ἀκολουθίαν τῶν Β' Χαιρετισμῶν ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εἰς τήν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Ἀντωνίου Κρινᾶ (21-3-08).

– Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἁγίου Ὄρους Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Δαμασκηνόν, πνευματικόν προερχόμενον ἐκ Σύνδνεῦ, προκειμένου νά ἀρχίσει τὰς ἐξομολογήσεις ἐνταῦθα. (22-3-08).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος καί συνελειτούργησαν μετ’ αὐτοῦ ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Κύριλλος Ζήσης, ἰδιαιτερος Γραμματεὺς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας καί οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ αἰδ. π. Νικόλαος Λιλιμπάκης καί Ἱερομόναχος Εὐμένιος Βασιλόπουλος. Μετά τό πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐφιλοξενήθη εἰς τήν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Νικολάου Λιλιμπάκη.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Γ' Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Clayton (23-3-08).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne (24-3-08).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn καί ἐτέλεσε τήν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου (25-3-08).

– Ἐδέχθη τούς αἰδ. π. Δούκαν Γεωργαλᾶν, κ. κ. Κων/νον Παλιούραν, Γεώργιον Λύραν καί Βασίλειον Ἐρπισιμίδην ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἑνορίας-Κοινοτητος τῶν Θεοφανείων Frankston, οἱ ὅποιοι τόν ἐνημέρωσαν σχετικά μέ τήν κατάστασιν τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας-Κοινοτητος καί ἐξέφρασαν τήν ἐπιθυμίαν των νά προχωρήσουν μέ τήν ἀνέγερσιν νέου Ἱ. Ναοῦ.

Προέστη συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ εἰς Bunurong (26-3-08).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Box Hill, καί προέστη τῆς Τελετῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ἐπακολούθησε γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν ἀπέναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Δ' Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans. Ἐπακολούθησε δεῖπνον εἰς τήν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ (30-3-08).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τόν μῆνα Μάρτιο, ὁ Θεοφιλέστατος:

– Προεξήρχε τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τῆς ἀειμνήστου Ἀδαμαντίας Βογιατζῆ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (1-3-08).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυρίδωνος Unpley, μετά δέ τό πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας εὐλόγησε γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (2-3-08).

–Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου (5-3-08).

–Συμμετοχὴ μετὰ τῶν Μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, Πρωτ. π. Διογένης Πατσούρη, Ἐντιμ. κ. Βασ. Ταλιαντζῆ καὶ Ἐντιμ. κ. Ἰωάννου Κιοσόγλου, καὶ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone, Πρεσβ. π. Νικολάου Παύλου καὶ Ἀξιοτ. κ. Διαμαντῆ Γραφιαδέλη, ἀντιστοιχῶς, διὰ θέματα ἀφορῶντα εἰς τὴν εὐρυθμὴν λειτουργίαν τῆς Ἑνορίας (6-3-08).

–Παρέστη εἰς τὴν ἑναρκτηρίον ἐκδήλωσιν τοῦ Φεστιβάλ «Γλέντι» (8-3-08).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν τῆς Συγγνώμης, εἰς τὸν ὅποιον ἔλαβον μέρος, πέραν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ οἱ Ἱερεῖς τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν (9-3-08).

–Συμπροσευχήθηκε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Μ. Ἀποδείπνου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (10-3-08).

–Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας «Ἡ Ὅσια Φιλοθέη» (11-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Α΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (14-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς διὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (15-3-08).

–Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἠλιοῦ Norwood, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θεϊαῆς Λειτουργίας ἐγκαινίασε εἰς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν ἐκδηλώσεων τὴν Ἐκθεσιν Χριστιανικοῦ Βιβλίου καὶ Εἰκόνων τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (16-3-08).

–Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (18-3-08).

–Ἀνεχώρησε διὰ ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Πέρθην.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Α΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Πέρθης (21-3-08).

–Συμπροσευχήθηκε κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βουνοῦ Πέρθης.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονὴν ἐτέλεσε τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἀνδρῶν τμημάτων Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας λειτουργούντων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας καὶ συνεχάρη τοὺς πρωτεργάτας μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Τὸ ἀπόγευμα παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εὐγενῶς παρατεθέν εἰς αὐτόν καὶ τοὺς Ἱερεῖς τῆς πόλεως ὑπὸ τῆς Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Δυτικῇ Αὐστραλίᾳ, Ἐντιμ. κ. Δεσποίνης Τζανακάκη (22-3-08).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νεκταρίου Dianella. Προέστη τῆς ἐπισήμου Δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἐπετείᾳ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας, παρουσίᾳ τῆς Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Δυτικῇ Αὐστραλίᾳ, Ἐντιμ. κ. Δεσποίνης Τζανακάκη, ὁμιλήσας ἐπικαιρῶς. Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν Πεσόντων, ἐτέλεσε Τρισάγιον διὰ τοὺς ἡρωϊκῶς πεσόντας εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους.

–Τὸ ἀπόγευμα ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βουνοῦ καὶ ἐχειροθέτησε εἰς Πνευματικόν, σεπτῇ ἐντολῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου, τὸν Ἱερομόναχον π. Εὐάγγριον Κουτούζη μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Ἑσπερινοῦ προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ νεοδιορισθέντος Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς (23-3-08).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παρόντος τοῦ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, Ἐντιμ. κ. Εὐσταθίου Παλάσση.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μεγάλον Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Δυτ. Πέρθης (24-3-08).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν παρουσίᾳ ὅλου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Πέρθης, προέστη εἰς τὴν Πανηγυρικὴν Δοξολογίαν καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-3-08).

–Ἀνεχώρησε ἐκ Πέρθης ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (26-3-08).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Γ΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (28-3-08).

–Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley. Ἐτέλεσε Μνημόσυνον διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν Ἀγῶνα τῆς Εὐρώπης εἰς Κύπρον τὸ 1955-59. Προέστη τῆς ἐπισήμου Δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἐπετείᾳ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας. Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν Πεσόντων, ἐτέλεσε Τρισάγιον διὰ τοὺς ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατριδῶν εὐκλεῶς ἀγωνισμένους καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντας, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, ἐκπροσωποῦντος τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ν. Αὐστραλίας, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως Ἐντιμ. κ. Martin Hamilton-Smith, Βουλευτῶν καὶ Γερουσιαστῶν, τῶν λοιπῶν Πολιτειακῶν καὶ Δημοτικῶν Ἀρχῶν, ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας καὶ Ἀστυνομίας, ἐκπροσώπου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἐφέδρων Ν. Αὐστραλίας (RSL), Ἐντιμ. κ. Jock Statton, τοῦ Προέδρου τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, Ἐντιμ. κ. Γεωργίου Λειβαδίτου, Προέδρων Παροικιακῶν Ὄργανισμῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Αποστράτων Ν. Αὐστραλίας. Πάντες οἱ ἀνωτέρω, καθὼς καὶ ἐκπρόσωποι τῶν μαθητῶν, κατέθεσαν στέφανον πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων. Πλήθος κόσμου παρηκολούθησε μετ' αὐτῶν τὴν σεμνὴν τελετὴν καὶ τὴν ἐπακολούθησασα παρέλασιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Σαββατιανῶν καὶ Απογευματινῶν Σχολείων τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων καὶ τῶν Ἡμερησίων Διγλώσσων Ἑλληνορθοδόξων Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» καὶ Δημοτικοῦ Σχολείου «Ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν» (30-3-08).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com